54e jaar — Nr 32.

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 16 Maart 1907.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. OLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, voorrissen en andere artikels voorean of achten in het blad, 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

TONGEREN, DEN 16 MAART 1907.

REDEVOERING

VAN DEN
Heer HELLEPUTTE
UITGESPROKEN
OP 5 AUGUSTUS 1906
BIJ DE PLECHTIGE ONTHULLING
VAN HET
Gedenkteeken op Groeninge.

—oOo—

MM.,

Wie 't verleden niet kent, begrijpt het tegenwoordige niet en kan de toekomst niet verzeke en.

Daarom is het dat alle volkeren, die zijgen bestaan waardeeren, er aan houden de groote gebeurtenissen van hunne geschiedenis te gedenken.

In die heugenis putten ze de noodige krachten om de moeilijkheden van hun nationaal leven te doorworstelen, om de hinderpalen uit den weg te ruimen, die zich voordoen op de baan van den voortuitgang.

Zij geven terzelfder tijd een blijk van erkentenis aan de voorvaderen, die het vaderland hebben verseerd, en hunne dankbaarheid is eene belofte van die voorbeelden te volgen.

Dit komt mij voor als zijnde de echte beteekenis der grootsche betooging, waarvan wij hier, voor de tweede maal sedert vier jaren, de gelukkige getuigen zijn !

De geschiedenis van den Gulden Sporenslag zal ik U niet herhalen ; gij kent ze allen.

De bijzonderste gebeurtenissen ervan werden U hier ter plaatse herinnerd in eene buitengewoon welsprekende rede door mijnen waarden collega en vriend M. Reynaert, den ijverigen, bekwamen, nooit volprezen burgemeester van Kortrijk, die het op zich genomen heeft zijn dierbaar Kortrijk tot de schoonste stad van België temaken, en aan wien het wel toekwam, deze plechtige inhulding te mogen voorzitten.

Veel, in deze laatste tijden, heeft men getwist over het karakter van den strijd, die hier in eene reusachtige worsteling een einde gevonden heeft.

Het was een rassenstrijd, zegden de eenen.

Het was een klassenstrijd, zegden de anderen.

Zoo gaat het in de wereld. Het verleden wordt beoordeeld met de gedachten van thans, en soms wel daardoor ontaard.

Wie, zonder vooringenomenheid, de feiten nagaat, onderschrijft het oordeel van onzen grooten geschiedschrijver M. G. Kurth.

Het was noch een rassenstrijd, noch een klassenstrijd.

Het was een nationale strijd, de strijd van een vrij volk, dat, ondanks zijne inwendige verdeelheden, door eenen buitenlandschen vijand verrast, zich tegen hem keerde om er den vaderlandschen bodem van te verlossen.

Het was geen rassenstrijd :

In het leger van Philip den Schoone waren er, die Dietsch spraken ; aan het hoofd van de Vlamingen vond men Walen ; Fransch-Vlaanderen was bijna zoozeer tegen Philip verbitterd als Vlaamsch-Vlaanderen.

Het was geen klassenstrijd :

In het Vlaamsch leger was gansch het vaderland vertegenwoordigd. Men vond er boeren, ambachtslieden, edellieden en tot geestelijken toe.

Zeker deze twee laatste waren minder in getal. Het ligt niet in den aard, in den roep van geestelijken, het bloed te storten op het slagveld. Op eene andere wijze dienen zij het vaderland.

Maar dat er waren, hoe klein ook in getal, bewijst hoezeer, gansch het land door, de gemoederen waren opgehitst, en hoe de zucht naar verlossing overal werd geslaakt.

Het is overigens wel bekend, dat de Vlaamsche geestelijkheid op zich genomen had eene belangrijke krijgsbelasting te storten om in de onkosten van den oorlog te voorzien.

En het is een Gentsche minderbroeder die het merkwaardigste verhaal van den strijd geschreven heeft, met eene geestdrift, die ons na 600 jaren nog vervoert.

* * *

Ook waren de hoogere standen niet zoo talrijk vertegenwoordigd als het mindere volk, dat gansch, mogen wij zeggen, in de gelederen stond.

Onder hen waren er, die uit eigenbaat franschgezind waren, en hunne belangen boven die van het vaderland stelden.

De overvloed van rijkdom en genot leidt al te dikwijls den mensch tot het verwaarloozen van de heiligste plichten.

Het gemakkelijk leven maakt het ernstige leven moeilijker.

De geschiedenis van het menschdom levert ons meer voorbeelden daarvan.

Des te schooner is de daad der edellieden, die hier hun bloed hebben gemengd met dat der mindere standen, en zoo de eer hebben gered van den Vlaamschen adel. Hun zij dank !

* * *

Noch klassenstrijd, noch rassenstrijd.

Een strijd voor volksbestaan, voor heropbeuring van ons volk, dat onder een vreemd juk gebukt en vernederd lag.

Zulks en niets anders was het gevoel van toen.

Een gedicht van een tijdgenoot, geschreven in het jaar 1297, ingelascht in het *Chronicon Balduini Ninoviensis*, en waarvan het oorspronkelijke in de boekerij der abdij van Averbode berust, geeft ons daar een klaar bewijs van. (1)

Hoort dit vurig en prachtig gebed voor Vlaanderen :

« O Koning, die alles beheerscht en
« boven de sterren troont, bedwing het
« wederrechtelijk geweld van den Fran-
« schen koning, en bescherm den graaf
« van Vlaanderen, die van zijn bondge-
« nooten anders niets verlangt dan zijn
« wettelijk recht.
« En gij, milde Maagd Maria, behoed
« ons in dezen strijd tegen de overwin-
« nende wapenmacht des konings.
« Vlaanderen immers, weleer zoo voor-
« spoedig en roemrijk, ligt thans ontred-
« derd als een boot, die zijn roeispanen
« kwijt is ;
« Vlaanderen, aanvankelijk zoo weel-
« derig bloeiend, slaapt thans als ver-
« slenst in een slijkpoel ;
« Vlaanderen, tot nu toe heerscheres,
« werd geknakt en omvergeworpen.
« Al te erg toch is dit verval. Vast noch-
« tans staat onze hoop, dat Vlaanderens
« redding, Vlaanderens opstanding nabij
« is. Iedereen dus roepe met ons : Het zij
« zoo ! »

* * *

Vijf jaren later werd de vrome, vurige wensch verwezenlijkt.

Het Vlaamsche volk wilde niet sterven ! Hier stond het in 't geld, den stormloop afwachtend van den vijand.

En ieder was bereid om te sterven, opdat het Vlaamsche volk zou leven !

De dichter had den Heer, « die alles beheerscht en boven de sterren troont », aangeroepen.

Toen het uur van den strijd gekomen was, daar het niet mogelijk was van eenieder het lichaam van den Heer te ontvangen, knielde gansch het Vlaamsche leger, en ieder droeg aan zijne lippen een weinig van den vaderlandschen grond, voor wiens vrijheid hij zijn leven wilde ten beste geven.

« O Koning, die alles beheerscht en
« boven de sterren troont, bedwing het
« wederrechtelijk geweld van den Fran-
« schen koning ».

Mij dunkt, ik hoor dit gebed nog stijgen uit het graf dier helden, den grond, die ons hier draagt.

Het sein is gegeven. Woedend loopt de Fransche ruiterij tegen de Vlamingen storm.

Deze wankelen, zij worden uiteengedreven, de vlucht vangt aan. Het laatste uur van Vlaanderen gaat luiden.

« Gij, milde Maagd Maria », had de dichter gezongen, « behoed ons in dezen strijd tegen de overwinnende wapenmacht des konings ».

En Gwijde van Namen richt zijne blikken tot de abdij van Groeninghe, waar het mirakuleus beeld van O. L. V. berust :

« Koningin van den hemel, help ons in dit gevaar ! »

De vlucht houdt op, de zegepraal is behaald !

Vlaanderen leefde ! de Leeuw had de Lelie geveld :

Vlaanderen bleef aan den Leeuw !

De stoffelijke buit op het slagveld gevonden, vijf honderd gulden sporen, werden aan de « milde Maagd » in O. L. Vrouwkerk geofferd.

Eene overgroote vreugde ging over gansch het christendom.

Paus Bonifacius VIII, bij wien de blijde mare 's nachts toekwam, onderbrak zijne rust om het verhaal ervan te aanhooren en God te bedanken.

Wordt voortgezet.

(1) *Versus magistri Gilleberti de Outre de guerrahabita inter Philippum, regem Francorum et Guidonem, comitem Flandriæ.*

De hierboven gegevene vertaling van den oorspronkelijken tekst heb ik te danken aan den Zeer Eerw. Kanunnik Evers O. P. boekbewaarder der Abdij van Averbode, en algemeenen schrijver van het Davidsfonds.

ALLERLEI NIEUWS.

— SPREUKEN. — Het vasten dat den Heer verheugt, is dit waarbij hetgene gij u ontrekt, aan de noodlijdenden gegeven wordt.

De ontberingen van uw lichaam moet een verkwikking voor het lichaam van den arme wezen. (H. GREG.)

Vasten zonder aalmoesen, is eene lamp zonder olie. (CESAR)

—o— MEN SPREEKT VEEL op dit oogenblik van de Chicorei « der Trappisten » der fabriek Vincart van Silly, die, schijnt het, uitmuntenden koffie maakt.

—o— 400.000 LITERS bedraagt nu ongeveer de jaarlijksche verkoop in België van de ELIXIR DE KEMPENAAR ; het is de meest verspreidde likeur van gansch het land. Hij is de beste en goedkoopste : hij stilt de maag en buikpijn en is vooral een kostbaar geneesmiddel tegen veeziekte.

Verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeur handelaars.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweed zijn te, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

Groote Prijs, in gemeenzaamheid, en **Gouden Medaille**, aan de Wereldtentoonstelling van Luik 1905.

** Twee bekenden, Chung en Kung, zitten zich te warmen bij de kachel. Chung, een langzaam en woordenrijk man, bemerkt, dat het kleed van Kung, die doorgaat voor een oplooperd karakter, vuur heeft gevat.

« Beste vriend, » zegt hij, « er is iets, waarover ik u wel eens wilde spreken. Ik heb het nu al een poosje gezien en ik had het u willen zeggen ; doch daar men vertelt, dat gij nogal drietig van aard zijt, heb ik gemarzeld het te doen ; van den anderen kant meen ik, dat het als ik het nalaat, het tot uw schade kon zijn, zoodat ik besloten heb u althans verlof te vragen er u over te spreken. »

« Nu, spreek op. »

« Wel, uw kleed staat in vuur, » zei Chung op zachten toon.

« Wat drommel ! » riep Kung woedend uit, toen hij de schade zag, « hadt gij mij niet vroeger kunnen verwittigen ! »

« Wat een slecht karakter heeft die man toch ! » sprak Chung tot zich zelf en schoof een weinig achteruit.

« De menschen hadden groot gelijk mij te waarschuwen ! »

—o— **Pianos J. Oor Rue Neuve 38 Bruxelles.**

Verandering van woonst — M. DISCRY, land- en deelmeester, heeft de eer aan zijne kalanten bekend te maken dat hij zijne woonst overgebracht heeft van de rue de la Casquette tot den BOULEVARD DE LA SAUVENIÈRE, 113, LUIK.

Maison Aug. FOURNIER.
Successeurs :
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
3, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIÈGE.

— ONMOGELIJKE MEDEDINGING. — Vraagt overal Petroolstoven en Lampen van het laatste gebreveteerd stelsel **A. Caby en C°, van Herstal**. Zij zijn de beste, de spaarzaamste, gewaarlaagd onontplofbaar. Zonder reuk noch rook.

Inning van slechte schuldvorderingen, L. LECOCQ C°, deurwaarder, 1, rue Moray, 1, Luik. Telefoon 1365.

Dr P. DORTU, woont thans Boulevard de la Sauvenière 84, Luik.
Neus- keel- en oorziekten.
Raadplegingen van 2 tot 4 ure.
Zondags van 9 1/2 tot 10 1/2 ure.

BREUKEN
VOOR ALTIJD GENEZEN IN 10 DAGEN.
GEEN BREUKBAND MEER.
Heelkundige Inrichting St-ANNA
te Lanaeken, bij Maestricht, bestiend door de Eerw. Kleine Zusters van St-Jozef.
Vrouwenziekten, missvormde ledematen aderspat, aderbreuk.
Spreekuren : Vrijdag's van 2 tot 6 uren.

ASTHMA
Gij allen die aan het **Asthma** lijdt, schrijft aan M. **ESCOUFLAIRE**, apotheker te **Ath**, die u **GRATIS-FRANCO** een PROEFDOOS zal zenden van
POEDER en **SIGARETTEN ESCOUFLAIRE**
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

AUX BUVEURS D'EAU DE VICHY.
On sait combien l'eau minérale française de Vichy est précieuse contre les maladies du foie et de l'estomac, si nombreuses dans notre pays, le rhumatisme, la gravelle, le diabète, etc. ses sources de Vichy appartenant à l'Etat français, qui portent les noms de *Célestins-Hôpital* et *Grande Grille* sont les meilleures et les plus connues. Il faut donc se garder des imitations et exiger toujours l'un de ces trois noms sur les étiquettes et les capsules des bouteilles. On est ainsi assuré de boire de l'eau naturelle authentique, embouteillée à Vichy, sous le contrôle et la garantie de l'Etat et supportant facilement le transport. Les noms *Célestins, Hôpital* ou *Grande Grille*, sont imprimés en lettres blanches, sur fond noir dans le bas de l'étiquette.

HUIS VAN VERTROUWEN

A LA VIERGE NOIRE
IN DE ZWARTE LIEVE VROUW
Maastrichterstraat, 7, nabij de Groote Markt.

HUIS VAN VERTROUWEN

MERCERIJWAREN, Velours, Zijden en Garneersels.
Nieuwe prachtige keus in Zijden TAFFETAS, LOUISINE en MESSALINE te beginnen van fr. 1,60 den meter.
WITGOED, Hemden, Overhemden, Kragen en Kravatten.
Artikelen voor eerste communie voor jongens en meisjes.
Voilen, Kroontjes, Ruchen en Kleedjes. — Zijde Linten, Kanten en Ceinturen. — WITTE MOUSSELINE van af 0,60 de meter tot de fijnste kwaliteit, breedte 1 m. 40.
Doopmantels, Hoeden en Kinderkleedjes.
KORSETTEN merk **P. D.** nieuwe laatste modellen van af 1 fr. tot de rijkste artikelen.
Fantaisie Kousen en Zokken. — VOORSCHOTEN, ONDERROKKEN, enz.
SCHOONE KEUS IN DAMENKRAGEN EN CEINTUREN.
HANDSCHOENEN in leder, zijde en geweefsels, Lange Handschoenen en Mitainen in alle kleuren.
Voor het aanstaande zomerseizoen, rijke keus in **Damenblousen.**
BENODIGHEDEN VOOR KLEERMAKERS EN NAAISTERS
Prachtige keus. — Nieuwe versche waren. — Schoon en buitengewoon goedkoop. — Alles per meter aan vaste prijzen.
Elke kooper voor eerste communieartikelen wordt een geschenk aangeboden.
MINZAME AANBEVELINGEN,
Françoise HOOGWAERTS.

HET

RAD DER FORTUIN

(34e VERVOLG.)

Na aan Flyn te hebben opgedragen met Travis afrekening te houden, schreef Godfrey aan Miss Cantor, om haar te vragen of hij haar den volgenden Donderdag thuis zou vinden ; waarop ten antwoord een geparfumeerd en allerminzaamst briefke kwam, houdende meededeeling dat Miss Cantor het grootste genoegen zou hebben van Lord Alwyn Donderdag om 5 ure te verwachten.

De tooneeliste woonde ergens in het West-End op een paar kamers in eene derde verdieping. Godfrey reed in eene cab er heen, stapte in een « lift » tot den derden hemel, en werd, na gebeld te hebben, door een meisje in livrei in een salon gelaten, prachtig gemeubeleerd, vol bloemen en met veel schilderstukken en porseinen schotels aan de muren.

Terwijl hij door de eene deur binnentrad, verscheen Miss Cantor door de andere. Zij droeg eene lange wasspon, die haar zeer goed stond. Bovenop er inderdaad bekoorlijk uit. Was overigens nog jong, en eene degelijke huidverpleging had veel aan om de schadelijke uitwerking der kosmetiek en poeder te doen verdwijnen.

« Och, hoe lief van u, hoe goed » riep zij onstuimig, terwijl zij beide hare beide handen toestak. « Zien en laten wij nu over alles praten !... Maar wat zijt ge bleek, arme jongen ! Zoo heel anders dan toen ik u de laatste maal ontmoette... Nu, geen wonder ook, na overreden en half vermoord te zijn door dien afschuwelijken Cecil !

— Gij denkt dus dat hij het met opzet heeft gedaan ?

— Daar twijfel ik geen oogenblik aan. Ik heb met mijn eigen ooren den ouden man hooren zeggen, dat het hem zeer speet dat ge bij dat spoorwegongeluk niet waart gedood, en dat hij hoopte u nog den nek te zien breken of krankzinnig te zien worden.

— Heel vriendelijk ! Was dat nu onlangs ?

— Nadat ik op Ashdowe was. Ik dacht toen dat het maar gek gebabbel was van een oude dronkaard. Cecil lachte er maar eens om. Maar nu weet ik zeker dat het hun beiden ernst was.

— Waarom nu meer dan toen ?

— Omdat ik nu weet wat ik toen nog niet wist : dat, in geval ge ongehuwd en kinderloos sterft, den titel en het goed aan den ouden man overgaan.

— Wist ge dat werkelijk dan niet ?

— Natuurlijk niet. Anders zou ik den ouden Alwyn eens de waarheid hebben gezegd en u tijdig gewaarschuwd hebben... Hoe vindt ge dat ik hier gehuisd ben ? Heel wat beter dan te New Orleans, hé ?

— Dat zou ik ook denken, antwoordde Godfrey zijne ooren spitsend.

— Maar het is niet alles van mij. Het meeste is van mijne kameraad, Dorinda Grey, ook een tooneelspeelster. Zij zal ons niet komen storen... Och, Teddy, ge kunt niet gelooven hoe dikwijls ik nog aan die dagen te New Orleans terugdenk... met berouw !

— Hoe bedoelt ge dat ?

— Dat ik u zeer slecht behandeld heb.

— Ja ja — dat is zeker. Zeer slecht.

— Ja ! O, het was schandelijk ! Maar ik heb er genoeg voor moeten boeten... Ge hieldt veel van mij, Teddy, dat weet ik. Nooit zal ik uw schrik en uwe verontwaardiging vergeten, toen gij ontdektet dat ge het hof hadt gemaakt aan de vrouw van uw neef. Mijn hart bloede voor u, maar ik kon er niets aan doen. Steve had uwe brieven aan mij in handen gekregen, en ik moet naar zijn pijpen dansen, heelemaal tegen mijn wil.

— Ja ja, die noodlottige brieven ! Nu, ge hebt er mij een schoon stuk geld voor laten betalen.

— Dat heb ik, ja. Dat is waar. Hoewel niet zooveel, als ik had kunnen doen en als Steve gewild had. Hij zegde dat gij minstens vijftienduizend dollars zoudt neerleggen, liever dan die brieven in de gazet te zien. Maar ik weigerde vlakaf om meer dan tweeduizend pond van u te verlangen.

— Die ik dom genoeg was om u te geven !

— Nu, dat weet ik zoo niet. Ge zat leelijk in de klem. Het zou niet aangenaam voor u zijn geweest, als die brieven door al de Amerikaansche en Engelsche bladen de ronde hadden gedaan, en daartoe zou Steve het zeker hebben laten komen. Maar in elk geval, ge zijt slecht behandeld geworden, en ik had liever alles moeten verdragen, dan u door Steve zoo te laten plukken.

— Dat is wel wat laat bedacht... Waar zit hij nu ?

— In Zuid-Afrika, natuurlijk weer aan 't goudzoeken.

— Was het op zijn aandringen, dat ge onlangs die vijfhonderd pond van mij hebt gevraagd ?

— Ja. Tenminste het kwam op hetzelfde neer, antwoordde Miss Cantor, even aarzelend. Hij schreef aan Cecil dat hij eindelijk raak geslagen had, en bood mij een half aandeel aan voor vijfhonderd pond ?

— En ge hebt hem dus dat geld gezonden ?

— Ja. Maar... o, Teddy, ik ben oprecht met u, ik verzwijg niets voor u !... Steve is een deugniet. Hij beloofde mij eerst goude bergen, en nu schrijft hij weer dat hij meer geld moet hebben, want dan dat anders alles verloren is.

— En daar moet ik nu maar weer goed voor zijn, niet waar ?

— O neen ! Men kan even goed zijn geld in een zinkput werpen ! Steve is een bandiet !... O, Teddy, als ik bedenk wat een domkop ik ben geweest, dan zou ik mijzelf kunnen verhangen ! Ja, ja, men moet maar ongelukkig wezen ! Als ik dien schavuit nooit ontmoet had, dan zou ik nu Lady Alwyn hebben kunnen zijn !... Maar het is nog niet te laat, Teddy lief, het is nog niet te laat, en ik houd nog altijd even veel van u, waarlijk !

XXI

Bij deze laatste woorden legde Miss Cantor hare met ontelbare ringen versierde hand op Godfrey's schouder en hare groote zwarte oogen zagen hem teeder aan.

Verschrik schoof Godfrey zijnen stoel achteruit.

— Wat ? riep hij : Ge zoudt dus willen dat ik een ander mans vrouw trouwde ? Zijt ge krankzinnig ?

— Ik ben niet een ander mans vrouw, antwoordde Cora. Steve en ik zijn gescheiden.

— Gescheiden ? Wat ?

— Ja. Wij kwamen niet met elkaar overeen. Hij dobbelde en speculeerde altoos en haalde mij mijn geld af. En dat was nog het ergste niet. Ik wist niet toen ik hem trouwde, dat hij negerbloed in zich had. In de noordelijke Staten zou ook niemand het hem hebben aangezien, want er zijn Engelschen en Ieren genoeg, juist zoo donker als hij. Maar in de zuidelijke Staten hadden ze 't dadelijk bemerkt. Zij wilden hem in de hotels niet opnemen, en als ik bij hem was gebleven, dan had ik geen engagement kunnen krijgen. Daarom moest ik mij voordoen als een alleenloopende vrouw en mijn man niet anders dan heimelijk bezoeken... Wat waart ge razend, toen ge dat ontdektet ! Ik dacht dat ge hem zoudt vermoord hebben !

— En toch staat ge nog goed met hem ? Anders zoudt ge met hem geene briefwisseling houden.

— Wij zijn als goede vrienden uiteengegaan, en van tijd tot tijd doet hij mij weten waar hij is. Maar ik heb hem sedert de echtscheiding niet meer gezien, en ik geef geen duit meer om hem. Er is maar een man op de wereld om wien ik geef, en ge weet wie hij is. Ik zou eene goede vrouw voor u wezen, Teddy, en ge hebt mij toch vroeger zoo lief gehad !

— Vroeger, ja. Maar ik ben sedert eenige jaren ouder geworden, en wie zijne vingers heeft gebrand, die past op voor het vuur, begrijpt ge ?

Dat wil zeggen dat ge niets meer van mij houdt ?

— Ge kunt het zoo opvatten.

Cora zuchtte en hare oogen schoten vol tranen. Zij weende ja.

— Krokodillentranen, dacht Godfrey.

Spoedig wischte zij hare oogen af en zegde, op een toon van gelatenheid :

— Nu, ik zal mij er wel moeten in schikken. Wat mijn lot is, moet ik dragen. Wilt ge niet, dan wilt ge niet. Maar dan kunt ge mij tenminste wel honderd pond leenen.

— Om aan Steven te zenden ? vroeg Godfrey lachend om de verandering.

— Neen, waarlijk niet ! Geen cent meer. Om mijne eigen schulden te betalen. Ronduit gezegd, ik heb in den laatsten tijd wat ruim geleefd : dat is een zwak van mij. Hebt ge geen geld bij u, dan is een wissel ook goed... Zegde ik honderd ? Nu, tweehonderd zou nog beter zijn, en dat maakt voor Lord Alwyn toch geen verschil. Toe ! Wilt ge dat nu nog voor mij doen, Teddy-lief.

Maar Teddy-lief had er geen plan op. Hij wist nu gelijk hij te voren reeds vermoedde, dat die vrouw in werkelijkheid geen vat op hem had. Door zich Lord Alwyn's brieven te laten afkoopen, had zij hare macht verloren en kon hem (Godfrey) geen kwaad meer doen. Hoe eer hij haar dus de tanden liet zien en de kennis met haar afbrak, des te beter.

— Ik heb geen wisselboek bij mij, zegde hij.

— Ge kunt een ander schrijven op een blad postpapier. Uwe bankiers zullen uwe handteekening wel eerbiedigen, denk ik. Hier is schrijfgerief, zegde Cora, terwijl zij een stoel bij een schrijftafeltje schoof.

— Wel mogelijk. Maar aangezien ik niet van plan ben u meer geld te geven...

— Ik vraag u om eene leening, niet om eene gift, Lord Alwyn.

— Nu te leenen dan. Dat komt op hetzelfde neer.

Cora's oogen werden hard en hare oogen begonnen gevaarlijk te flikkeren.

(*Wordt vervolgd.*)